

Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Δαρδανός: Ο Όσιος Πορφύριος είναι μια ζωντανή εικόνα του Χριστού

/ [Ενορίες](#)

Τον αγάπησαν χιλιάδες κουρασμένοι νέοι γιατί έκλαψε στα προβλήματά τους σαν δικός τους πατέρας. Τον εμπιστεύτηκαν απόλυτα εκατοντάδες γονείς γιατί γινόταν το φως στα αδιέξοδα των παιδιών τους. Τον δόξασε η αγία μας Εκκλησία με το στεφάνι του Αγίου.

Ιερά **αγρυπνία** τελέστηκε τη Δευτέρα 1 Δεκεμβρίου (Αββακούμ προφήτου, Θεοφίλου οσίου, Μυρόπης μάρτυρος, Πορφυρίου οσίου του Καυσοκαλυβίτου), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία κήρυξε τον θείο λόγο, ο Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος Δαρδανός, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Στο κήρυγμα του ο π. Νεκτάριος, μίλησε για τη μεγάλη μορφή που τιμά σήμερα η

Εκκλησία, τον Όσιο Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη, έναν από τους πιο αγαπητούς και χαρισματικούς σύγχρονους αγίους της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Και αναφέρθηκε με συγκίνηση στη ζωή, το έργο, την προσωπικότητα και κυρίως την πνευματική του προσφορά, δίνοντας έμφαση στη σημασία της αγιότητας μέσα στη ζωή της Εκκλησίας.

Ο Όσιος Πορφύριος είναι μια ζωντανή εικόνα του Χριστού, ένας πατέρας που αγκάλιασε τον ανθρώπινο πόνο και καθοδήγησε αναρίθμητους ανθρώπους στην πνευματική τους πορεία. Και ο π. Νεκτάριος ξεκίνησε αναφερόμενος στη μεγάλη αγάπη που έτρεφαν οι άνθρωποι για τον Άγιο Πορφύριο.

Νέοι κουρασμένοι, γονείς απελπισμένοι, άνθρωποι πληγωμένοι έβρισκαν στο πρόσωπό του έναν αληθινό πατέρα που έκλαιγε μαζί τους και τους φώτιζε τον δρόμο. Η Εκκλησία τον δόξασε με το στεφάνι της αγιότητας, αναγνωρίζοντας το πλήθος των χαρισμάτων του – ιδιαιτέρως το διορατικό και προορατικό χάρισμα, καθώς και τη θαυματουργική του δύναμη που εκδηλωνόταν τόσο πνευματικά όσο και σωματικά.

«Τον αγάπησαν χιλιάδες κουρασμένοι νέοι γιατί έκλαψε στα προβλήματά τους σαν δικός τους πατέρας. Τον εμπιστεύτηκαν απόλυτα εκατοντάδες γονείς γιατί γινόταν το φως στα αδιέξοδα των παιδιών τους. Τον δόξασε η αγία μας Εκκλησία με το στεφάνι του Αγίου.»

Στη συνέχεια περιέγραψε τη ζωή του Αγίου από τα πρώτα χρόνια. Γεννήθηκε το 1906 στη Νότια Εύβοια και, παρόλο που τελείωσε μόνο την πρώτη δημοτικού, η καρδιά του ήταν γεμάτη από αγάπη για τον Χριστό. Η μελέτη του βίου του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου άναψε μέσα του τον θείο έρωτα. Έτσι ο νεαρός Ευάγγελος, μόλις δεκατεσσάρων ετών, φεύγει για το Άγιον Όρος, όπου η θεία πρόνοια τον οδηγεί στα Καυσοκαλύβια, κοντά σε πνευματικούς και φωτισμένους πατέρες. Εκεί αναλαμβάνουν τη διαμόρφωσή του οι πατέρες Παντελεήμων και Ιωαννίκιος.

Στα 14 του γίνεται μοναχός με το όνομα Νικήτας και στα 17 λαμβάνει το μεγάλο χάρισμα της διορατικότητας. Λίγο αργότερα, σε ηλικία 20 ετών, χειροτονείται διάκονος και στα 22 πρεσβύτερος, ενώ αποκτά το δικαίωμα να εξομολογεί. Από τότε ξεκινά η μεγάλη του διακονία προς τον λαό.

Οι άνθρωποι που τον συναντούσαν μιλούσαν για έναν άνθρωπο του Θεού που έκανε ορατή την παρουσία του Χριστού ανάμεσά τους. Το 1940 ο Άγιος Πορφύριος αναλαμβάνει να διακονήσει στον Άγιο Γεράσιμο της Πολυκλινικής Αθηνών, στην Ομόνοια. Εκεί για 33 χρόνια βρίσκεται στο κέντρο της ανθρώπινης δοκιμασίας και του πόνου. Με προσευχή, με λόγο αλλά και με τη σιωπή του, ανακουφίζει και οδηγεί. Πολλές φορές μάλιστα διέγινωσεν ασθένειες που ούτε οι γιατροί μπορούσαν να διαγνώσουν, ενισχύοντας έτσι και το έργο της ιατρικής.

Η παρουσία του στη ζωή των νέων υπήρξε καθοριστική. Ο Άγιος τους πλησίαζε με πολλή στοργή, διάκριση και αγάπη. Τους μιλούσε μόνο για τον Χριστό, τον οποίο έβλεπε ως φίλο τους και τους προέτρεπε να τον πλησιάζουν χωρίς φόβο, αλλά με εμπιστοσύνη και οικειότητα. Η θεολογία του είχε ως επίκεντρο την αγάπη και την ελευθερία που προσφέρει ο Χριστός στον άνθρωπο.

«Πλησίαζε ο Άγιος στο κέντρο των Αθηνών τα παραστρατημένα παιδιά με μοναδική στοργή και διάκριση, με αγάπη. Πλησίαζε τους νέους της εποχής του και τους μιλούσε για το Χριστό και για τίποτε άλλο. Τους έλεγε χαρακτηριστικά τον Χριστό να τον ατενίζουμε και να τον πλησιάζουμε σαν φίλο μας. Πέφτουμε, αμαρτάνουμε, να τρέχουμε κοντά του με οικειότητα, με αγάπη και με εμπιστοσύνη, όχι με φόβο ότι θα μας τιμωρήσει, γιατί ο Θεός δεν τιμωρεί, αλλά με θάρρος που μας το δίνει η αίσθηση του ότι είναι φίλος μας ο Χριστός.»

Το 1973 φεύγει από την Πολυκλινική και αφοσιώνεται στην πραγματοποίηση ενός μεγάλου οράματος: την ίδρυση ενός μοναστηριού και πνευματικού καταφυγίου για όλους τους ανθρώπους. Έτσι, στον Ωρωπό Αττικής, στην περιοχή Μήλεσι, δημιουργεί ένα μεγάλο μοναστηριακό συγκρότημα αφιερωμένο στη Μεταμόρφωση του Σωτήρος, όπου ζει για δέκα χρόνια. Το 1990, έχοντας διαισθανθεί το τέλος του, επιστρέφει στο Άγιον Όρος, όπου κοιμάται εν Κυρίω τον Δεκέμβριο του 1991,

αφού είπε τη φράση «ἵνα ὡσιν εν», το αίτημα της ενότητας που αναπέμπει η Εκκλησία σε κάθε θεία λατρεία.

Στη συνέχεια ο π. Νεκτάριος αναφέρθηκε στο θεολογικό μήνυμα του Αγίου Πορφυρίου: ο σκοπός της ζωής είναι η αγιότητα. Η αγιότητα όμως στη σύγχρονη εποχή έχει λησμονηθεί και υποτιμηθεί. Όμως η Εκκλησία, ως Σώμα Χριστού, υπάρχει για να οδηγήσει τον άνθρωπο στη θέωση, δηλαδή στην ένωση με τον Θεό μέσω της άκτιστης χάριτος.

Ο Άγιος Πορφύριος διδάσκει με τον βίο του ότι η πορεία αυτή περιλαμβάνει τρία στάδια: κάθαρση, φωτισμό και θέωση. Πρώτα ο άνθρωπος καθαρίζεται από τα πάθη του, έπειτα φωτίζεται από τη χάρη και τέλος, αν φτάσει στην πνευματική ολοκλήρωση, γίνεται κατά χάριν Θεός.

Η Εκκλησία παρουσιάζεται ως «ιατρείον πνευματικόν και εργαστήριον αγιότητος», όπως το χαρακτήριζε ο Ιερός Χρυσόστομος. Δεν είναι ένας χώρος κοινωνικής ηθικολογίας ούτε ένα ίδρυμα για «λίγους και εκλεκτούς», αλλά το σπίτι όλων των ανθρώπων που ζητούν τη σωτηρία και τη θεραπεία από τη φθορά της αμαρτίας. Η Εκκλησία παράγει αγίους, όχι απλώς «καλούς ανθρώπους». Το ήθος που καλλιεργεί είναι εν Χριστώ, γεμάτο αγάπη, ταπείνωση και ελευθερία.

Ο Χριστός αγκαλιάζει τον κάθε άνθρωπο, η Εκκλησία δέχεται όλους, και ο Άγιος Πορφύριος υπενθυμίζει ότι «ο Χριστός είναι το παν». Με αυτή τη φράση ολοκλήρωσε το κήρυγμα του ο π. Νεκτάριος, καλώντας όλους να ακολουθήσουν τον Χριστό για να βρουν τη σωτηρία.